

Akdenizdeki Kavga 58

– KOCAMANOĞLU · 16 Nisan 2020

...

Minel böyle bir evliliğe dünden razıydı. Ama böyle ani bir teklifi de hiç beklemiyordu. Şaşırılmış, duygularını telaffuz edememiş, içinde akıp giden tren kendinden yana makas değiştirmişti. Yaşanmakta olanları görüyor, işi kendi akışına, neticeyi babasına bırakıyordu. Yüreğinde katmerlenerek bu güne kadar gelen matemati silecek birini bulmanın sevinç ve heyecanı ile babasının iradesine teslim oluyordu.

Suriye'deki zor şartlar altında babasının komutana yaptığı teklif aklına geliyor, o anda her ne olursa olsun tereddüt bile etmeden 'evet' diyeceğini bilmesine rağmen aklına birbirinden farklı düşünce ve yaklaşımlar aklına geliyordu. Her genç kızın olmazsa olmazları arasından olan gelinlik giymek bile aklına gelmiyordu.

Korona denen bir mikrop yüzünden tüm düğün yerleri kapanmış, insanların bir ortamda bulunmaları yasaklanmıştı. Düğünü ve gelinliği aramıyor, kendini teslim edeceği, emin birinin olması yeterli geliyordu.

"Baba, sen nasıl münasip görürsen," dedi.

"Ben senin komutanla evlenmeni münasip görüyorum. Hayırlı olsun," dedi. Adam ölmeden önce kızının birini ehline vermenin huzuru içindeydi.

Komutan cebinden çıkardığı iki yüzüğü; "Bu kadar acele ne gerek var demeyecekseniz" diyerek, Yaşlı Adama uzattı.

Yaşlı Adam "Evladım, demir tavında dövülür," diyerek, sırayla yüzükleri onlara taktı. İkisi de yaşlı adamın elini öptü.

"Allah sizi bir yastıkta kocatsın. Huzur ve mutluluk versin. Hayırlı evlatlar nasip etsin," diye duada bulundu.

Minel ani bastıran sağanak yağış gibi, sevinçten gözlerinden yaşlar döküldü. Allah sonunda dileklerini kabulmişti. Gözyaşlarını gizlemek ve silmek için içeriye geçerken, doktor da aracının bagajından tatlı tepsisini alarak mutfağa götürmüştü. Minel parlayan gözleriyle komutana baktı. O da tebessüm ederek, dışarı çıktı.

Kapı önünü aydınlatan lambanın loş ışığı altında, Yaşlı Adam "Komutan sen de bilirsin ki, şu virüs veya

mikrop yüzünden her yer kapalı... Bizim senden başka bir tanıdığımız da yok. Senin de anne ve baban yok. Elbet akrabaların vardır. Gerisi senin takdirin!”

Korkut, geçmişte olup bitmiş, artık değiştiremeyeceği olayların çoğunun kendiliğinden yolundan çekilip gitmesine fırsat ve imkân veriyor, iç dünyasını sade tutmaya gayret ediyordu.

Minel tatlı tabaklarını masaya bırakırken, dualarının kabul edilmişinin verdiği sevinçle yanaklarında güller açıyordu. Elvin ve Aden’de yaşanmakta olanları seyrediyordu.

Babalarının açıklamasıyla Elvin’inin yüreğini kıskançlık ve kaybetmenin verdiği hüznün kaplamıştı. Bir insanı kazanmanın zaman meselesi, ama kaybetmenin an meselesi olduğunu iliklerine kadar hissetmişti. Hayatta en pahalı şey olan tecrübe değil miydi? Kaybetmeyi öğrenmesi bir hayli zaman alacaktı. Kaybetme korkusu gelip çatmış, yüreğinde büyük bir yıkıma sebep olmuştu. Dünya bile gözünde sıradanlaşıyordu.

Korkut, hayatın sürekli birbirini takip eden anlardan oluştuğunu bildiğinden, geçmişe pişmanlık, gelecekte endişelenerek değil, anın değer ve kıymetini bilerek, hayatın büyük kısmını boşa geçirmek istemiyordu.

Endişe, pişmanlık ve tedirginliğin insanı eski alışkanlık kalıpları içinde hapis tutmasını kabullenemiyor, hayatın sorumluluğunu elde tutmanın bilincini korumaya gayret ediyordu. Ne zaman canını sıkın, olumsuz düşüncelere dalmış olarak bulacak olsa, elinin altında bulundurduğu cesaret ve doğru tavsiyelerde buluna kitaplardan birini alıp okumanın faydasını görmüştü.

Yalnızlığın, diğer adıyla annesiz ve babasızlığın verdiği acı, sanki vücuduna bir haz gibi yayılıyordu. Hafif acıları konuşsa da, derin acıları daima susmayı tercih etmişti. İstiraptan çok şey öğrenmişti. Acıyla sınılanmayan birinin konuşması kolay olurdu. Hem ıstırap çekmemiş biri mutluluktan ve huzurdan ne anlayabilirdi ki?

Fazla vakit geçmeden kapı çalındı ve iki adam içeriye girdi. Gelenler Korkut’un devre arkadaşları Tamer ve Cemal’di. Tamer; “Seni almaya geldik. Acil gitmemiz gerekiyor,” dedi.

Korkut “Nereye?” dedi.

Tamer “Nereye gittiğimizin ne önemi var? Çağrıldık, göreve gidiyoruz.”

Korkut; “Aç mısınız?” diye sordu.

Tamer; “Çantayı kaptı gel...”

Korkut; "Minel, beylere tatlı ikram et..." diyerek odasına çıktı. O hazırlanıp gelinceye kadar tatlılarını yemişlerdi. Korkut; "Ben göreve çıkıyorum. Gidip de dönmek var. Ben ararım sizi... Hakkınızı helal edin," dedi.

Korkut vedalaşarak ayrıldı. Yaşlı Adam "Esas sen bize hakkını helal et yavrum. Bizi merakta koyma, arada bir ara..." dedi. Minel ise şaşkınlık içinde kalmış, "Yolun açık olsun, güle güle..." derken, söylediklerini kendisi zor duymuştu.

...

Ant. 150420

...

Devamı var

...